

Bugün Noel tatilinden sonra okuldaki ilk günümüz.

Haftada üç gün okul var: Pazartesi, çarşamba ve cuma. Oturma odasında... Bu okulun sadece iki öğrencisi var: Ben ve Felix.

Bir şeyler öğrenmek Felix'in umurunda değil. Okul olarak kullandığımız oturma odamıza ilk geldiğinde, "Matematik çalışmak zorunda kaldıktan sonra hasta olmanın ne anlamı var?" demişti. Öğretmenimiz Bayan Willis karşılık vermemişti. Bayan Willis, Felix'in ödev yapmamasını sorun etmiyor. Onun öylece orada oturup sandalyesinin arkasına yaslanarak benim hatalarımı bulmasına ses çıkarmıyor.

"Amonyum öyle yazılmaz! Benim okulumda amonyumu asla böyle yazmazdık!"

"Herkül adında bir gezegen var, değil mi Bayan Willis?"

"Bu ne işimize yarayacak?"

Felix'in okula gelmesinin tek nedeni, benimle olmak ve annesinin dinlenmesini sağlamak.

Bugünlerde Bayan Willis, Felix'in ilgisini çekecek numaralar bulmaya çalışıyor. Bildiğiniz şeyler işte: Bir volkanı

gerçekten patlatmak, Antik Roma yemekleri pişirmek, büyüteçle yangın çıkarmak gibi... Annem bu sonuncusundan pek hoşlanmadı, çünkü yemek masasının bir yerini istemeden yarakarak orada bir delik açılmasına neden olduk.

İstemeden, ama bilerek...

Bayan Willis, “Biraz yazmaya ne dersiniz?” dedi. İkimiz de kem küm ettik; çünkü yangın çıkarmaya devam etmeyi, hatta mümkünse bir patlama gerçekleştirmeyi umut ediyorduk. “Hadi çocuklar, kendinizle ilgili bir şeyler yazmaktan hoşlanacağınızı düşünmüştüm. İkkinizin de okumayı sevdiğinizi biliyorum.”

Felix başını kaldırdı. Benim Warhammer* orklarımdan ikisiyle oynuyor, onları birbiri üzerine sürerken kısık sesle “hırrrrr” diye homurduyordu.

“Bunun nedeni hastanede yapılacak başka bir şey olmaması,” diye karşılık verdi.

Felix ve ben hastanede yatmada uzmanız. Geçen yıl tanıştığımız yer de bir hastaneydi zaten.

Okumakla, kendimle ilgili yazmak arasında nasıl bir ilişki olduğunu anlamamıştım. “Kitaplar sadece dünyayı kurtaran ya da okulda dayak yiyen çocukları anlatıyor. Bizi anlatan bir kitap yazılmaz,” dedim.

“Sana öyle geliyor,” dedi Felix. Elini alnına götürdü ve sandalyesinin arkasına yaslandı. “Sam McQueen’in acıklı öyküsü. Zavallı hasta çocuk! *Korkunç* acılarla ve televizyonsuz hastanelerle cesurca mücadele ediyor!”

* Fantastik bir savaş oyunu [Ç. N.]

Öğürmeye benzer sesler çıkardım. Felix alnına götürmediği diğer elini bana doğru uzattı.

“Hoşça kal! Hoşça kal sevgili arkadaşım!” dedi ve boğuluyormuş gibi sesler çıkararak sandalyesine yığıldı.

Bayan Willis, “Masada ölmek yok Felix!” dedi. Çok kızgın olmadığı belliydi. “Lütfen şimdi ikiniz de başlayın. Kendinizle ilgili bir şeyler yazın bana. Öğlene kadar bir kitap yetiştirmeniz gerekmiyor,” dedi.

İşte, şu anda bunu yapıyoruz. Daha doğrusu ben yapıyorum. Felix’in bunu ciddiye aldığı söylenemez. “Benim adım Felix Stranger ve...” diye yazdı, bıraktı. Bayan Willis onu yazmaya devam etmesi için zorlamadı. Oysa ben daha şimdiden üçüncü sayfadayım.

Her neyse, okul bitmek üzere. Ortalık çok sessiz. Bayan Willis not veriyormuş gibi görünüyor, aslında masanın altından *Yangında Yapılacak 70 Şey* adlı bir kitap okuyor. Felix benim orklarımı saksı çiçeğine doğru gizli bir saldırıya yönlendiriyor. Kedi Colombus, ela gözleriyle bakınıyor.

Bitişikteki mutfakta annem çorba yapıyor. Bu bizim öğlen yemeğimiz. Babam avukat olduğu için Middlesbrough’da. Kız kardeşim Ella okulda. Gerçek okulda. Thomas Street İlkokulu...

Artık her an... Hah işte! Kapı çaldı. Felix’in annesi geldi. Okul bitti.

GERÇEKLERİ SEVMEMİN NEDENLERİ

Gerçekleri severim. *Bilmek* hoşuma gider. Büyükler bunu hiçbir zaman anlamıyor. “Noel’de yeni bir bisikletim olabilir mi?” diye sorarsanız onlar size “Bakalım Noel yaklaşınca neler hissedeceksin?” gibi, soruya soruyla karşılık verirler. Ya da doktorunuza “Hastanede ne kadar yatmam gerekiyor?” diye sorarsanız, doktorunuz size “Bekleyelim ve tedavinin nasıl gittiğini görelim,” diye kaçamak bir yanıt verir ki bu doktor dilinde “Bilmiyorum,” demektir.

Bir daha hastaneye gitmem gerekmeyecek. Dr. Bill söz verdi. Sadece kliniğe gitmem gerekecek. Gerçekten çok hasta olursam, evde kalabilirim.

Bunun nedeni ölecek olmam.

Muhtemelen.

Büyükler en çok, ölecek olmamla ilgili sorulara kaçamak yanıtlar veriyor. Kimse size bu konuda bir şey anlatmaz. Siz sorarsınız, onlar öksürürler ve konuyu değiştirirler.

Büyürsem bilim adamı olacağım. Kimyasal karışımlar elde edenlerden değil; UFO'ları, hayaletleri ve bu tür şeyleri araştıranlardan... Perili evlere gireceğim, öcülerin, uzaylıların ve Loch Ness canavarının* var olup olmadığını kanıtlamak için deneyler yapacağım. Hiç kimsenin yanıtlamadığı soruların yanıtlarını bulacağım.

Tüm soruların.

* İskoçya'da Loch Ness Gölü'nde yaşadığı iddia edilen canavar [Ç. N.]

Kardeşim Ella bugün yeniden okula gitti. Sabah sabah bu konuda annemle kapıştılar. Ella benim bütün gün evde oturmama karşın kendisinin neden okula gitmek zorunda olduğunu anlamıyor.

“Sam okula gitmiyor!” diye bağırdı anneme. “Sen de her gün işe gitmek zorunda değilsin!”

“Ben Sam’e bakmak zorundayım,” dedi annem.

“Hayır, değilsin,” dedi Ella. “Sadece ütü yapıyorsun, bir şeyler ekiyorsun ve anneannemle konuşuyorsun.”

Bu doğru.

Annem benim adımlı İncil’deki Samson’dan esinlenerek Sam koymuş; babam da Ella’ya halasının adını vermiş. Bu isimleri verirken birbirleriyle biraz konuşsalarmış, bugün muhtemelen çocuklarının isimleri Sam ve Ella* olmazdı, ama artık çok geç. Gerçi sanırım bu isimler babama da komik geliyor.

* Sam ‘n’ Ella: Amerika televizyonlarında yayınlanan bir yemek programı [Ç. N]

Ella sekiz yaşında. Koyu renk saçları ve hippie mağazalarındaki şifalı taşları andıran parlak ela gözleri var. Ella'dan başka ailedeki hiç kimse görünüşüne önem vermez. Anneannem yamalı pantolon ve kalemler, tohum paketleri ve tren biletleri için ayrı ayrı cebi olan bir yelekle dolaşır. Ve annemin kıyafetleri yüz yıl öncesinden kalmıştır. Ama Ella giydiklerinden hep şikâyetçidir. Ella'nın ojelerle ve annemin kullanmadığı makyaj malzemeleriyle –annem neredeyse hiç makyaj yapmaz– dolu koca bir kutusu var.

Ella anneme, “Neden makyaj yapmıyorsun?” diye sorar. “Neden?”

Ella her zaman soru sorar. Anneannem onun soru sorarak doğduğunu ve o sorunun henüz yanıtlanmadığını söyledi.

Ella bunu duyunca, “Öyle mi?” dedi. “Ne sormuşum?”

Hepimiz güldük.

“Neredeyim ben?” dedi annem.

“Kim bu tuhaf insanlar?” dedi anneannem.

“Ne işim var burada? Ben bir prenses olmalıydım!” dedi babam.

“Kim seni prenses yapar?” dedim.

Neredeyse akşam olacak ve ben hâlâ yazıyorum. Bahse girerim bir kitap bile yazabilirim. Çok kolay. Felix gittikten sonra yazmaya devam edecektim, ama annemin gittiği kiliseden Maureen geldi. Misafirle oturmam gerekti. Maureen, annem Ella'yı okuldan almaya gidinceye kadar kalkmadı. Onlar döndüklerinde, ben yemek masasında oturmuş, “Kimsenin Yanıtlamadığı Sorular”ı düşünüyordum. Ella doğruca bana koştı.

“Ne yapıyorsun?”

“Okulla ilgili,” dedim. Sayfanın üzerini kolumla kapattım. Ella dibime kadar gelerek omzumdan bakmaya başladı.

“Ella, işim var,” dedim. Yanlış bir şey söylemişim. Kolumu çekiştirdi.

“Dur bir *bakayım!*”

“Anne!” diye feryat ettim. “Ella çalışmama izin vermiyor!”

“Sam *bakmama* izin vermiyor!”

Annem telefondaydı. Telefonu göğsüne bastırarak içeri geldi.

“Çocuklar uslu olun! Ella, abini rahat bırak.”

Ella’ya surat astım. Kendini kanepeye attı.

“Bu haksızlık! Hep onun kazanmasına izin veriyorsun!”

Ella ile annem *her zaman* kavga eder. Ella her zaman kendisine haksızlık yapıldığını söyler. Sanırım kazanmamın tek nedeni onun gibi bebekçe davranmamam.

Annem telefonu kapattı ve Ella’nın ne yaptığına baktı. Ella, “Git başımdan,” diye bağırdı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Annem derin bir iç çekti. Bana yaklaştı. Yazdıklarımı görmemesi için kâğıdımı kapattım.

“Demek gizli ha?” dedi annem.

“Okul için...”

Kalemimi kâğıdın üzerine koydum. Annem içini çekti. Beni başımdan öptü ve yukarıya, Ella’nın yanına çıktı.

Onun gittiğinden emin oluncaya kadar bekledim. Sonra yeniden yazmaya başladım.